

WAT MOEDER AAN ADOLF VERTELDE

KERSTVERHAAL

door M. van der Vegt.

X. F. L. MEUNINGHOFF, DEVENTER

HARDERWIJK H. A. BERENDS.

80

WAT MOEDER AAN ADOLF VERTELDE.

KERSTVERHAAL VOOR KINDEREN.

DOOR

H. M. VAN DER VEGT.

Predikant te Heerde.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

lieve moeder, riep de kleine Adolf, toen hij Vrijdag middag voor Kerstfeest uit school kwam, wat ben ik blijde! Morgen is er geen school, heel de volgende week is het vacantie en voor den tweeden dag van 't nieuwe jaar zegt meester, verwacht hij ons niet weer terug!

Welzoo mijn lieve jongen, antwoordde de moeder, terwijl zij den kleinen Adolf opving in hare armen, dat zal eene aangename uitspanning voor u kunnen worden, als de Heere ons de gezondheid en het leven spaart. Ook moeder is o zoo blijde, dat haar lieve Adolf nu zoovele dagen achtereen bij haar te huis kan blijven, en hoopt, dat hij een lieve gehoorzame jongen zal zijn. Er is echter nog iets anders, dat moeder nog veel meer verheugt en dat haar, ofschoon zij op Kerstdag altijd over iets treurt, met zeer veel vreugde aan die feestdagen doet denken.

Adolf, die intusschen op moeders schoot was geklommen, en zijn rechter arm om haren hals geslagen had, keek moeder verwonderd aan. He, dacht hij, hoe kan moeder tegelijk bedroefd en blijde wezen, en waarom zegt zij als zij over iets spreekt, dat morgen of overmorgen plaats zal hebben, altijd: „zoo de Heere ons het leven en de gezondheid spaart.“ Ook kon hij maar volstrekt niet vatten, wat haar meer zou kunnen verblijden dan dat hij zoovele dagen bij moeder kon zijn.

Weet gij, kleine lezers, waarom de moeder van Adolf zoo gedurig zeide: „zoo de Heere ons het leven en de gezondheid spaart?“ Kunt gij het begrijpen, hoe men tegelijk blijde en droevig kan zijn, en wat de moeder nog meer verblijdde, dan de vacantie

tijd van haar lief kind? Leest maar eens verder en gij zult uit het antwoord dat Adolf van zijne moeder ontvangt, het wel kunnen te weten komen.

Maar Moe, vroeg Adolf, na haar een oogenblik te hebben aangezien, waarom zegt gij zoo telkens en ook nu weer, „zoo de Heere ons het leven en de gezondheid spaart?” Hoe kunt gij tegelijk droevig en blijde zijn, en hoe kan er iets zijn, waarover ik nog meer verheugd zou kunnen zijn, dan dat ik een heele week bij mijne lieve moeder mag blijven?

Moeder zette Adolf naast zich op eenen stoel, nam eenig naaiwerk ter hand en zeide: „kom lief kind, nu zal ik u eerst zeggen waarom ik zoo gedurig zeg, als de Heere ons het leven en de gezondheid spaart.”

Adolf legde zijn handje op moeders schoot, schoof zoo dicht mogelijk naar haar toe, zag met een blij gelaat tot moeder op en luisterde zoo aandachtig, als ik hoop, dat gij lezen zult.

Nu nam moeder den bijbel, die doorgaans op het eene einde der tafel lag, gaf dien aan Adolf en zeide: „zoek mij eens den zendbrief van Jakobus op en lees uit het vierde hoofdstuk het 13, 14, 15 en 16 vers.”

Adolf had weldra het aangewezen gedeelte der schrift gevonden en las: „Wel aan nu gij die daar zegt, wij zullen heden of morgen naar zulk een stad reizen, en aldaar een jaar overbrengen en koopmanschap drijven en winst doen. Gij, die niet weet wat morgen geschieden zal? Want hoedanig is uw leven? Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt. In plaats dat gij zoudt zeggen: Indien de Heere wil en wij leven, zoo zullen wij dit of dat doen. Maar nu roemt gij in uwen hoogmoed; alle zoodanige roem is boos.”

Toen de kleine Adolf had uitgelezen, nam moeder weer het woord en zeide: Merkt gij wel mijn lieve jongen, hoe sterk de Heere het afkeurt, om maar te zeggen: „wij zullen heden of mor-

gen dit of dat doen?" Door zoo te spreken vergeten wij, dat de Heere regeert en dat Hij alleen over de toekomst kan beschikken. Wij stellen ons dan aan, of wij van de toekomst zeker zijn en onze zaken wel kunnen regelen buiten Hem. Dit is niet alleen groote zonde, maar zeer dwaas en hoogst gevaarlijk. Om ons dit te doen begrijpen, zegt Jakobus: Gij, die niet weet wat morgen geschieden zal? Want hoedanig is uw leven? Het is een damp die een weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt. Het is of de Heere zeggen wil: Hoe kunt gij vast stellen om over weken of maanden dit of dat te doen, daar gij niet eens weet wat morgen gebeuren kan, waardoor al wat gij hebt voorgenomen geheel kan worden vrijdeld. Want hoedanig is uw leven? Kunt gij, wil de Heere zeggen, er op rekenen dat gij morgen nog leeft? Neen, dat kunt gij niet; want uw leven is een damp, die voor weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt. Zoo als de wolken in de lucht en de rook uit den schoorsteen, door den wind worden voortgestuwd, zoo spoedig gaat het leven voorbij. Maar ook even spoedig als de dampen, die voorbij vliegen, uit het oog verloren zijn, zoo spoedig kan ook de tijd aanbreken, dat hij die nu leeft, door niemand hier op aarde meer gezien wordt.

Het scheen moeder toe dat Adolf vooral dit laatste niet begreep, daarom hernam zij: Wij weten den dag van onzen dood niet, maar zijn ieder oogenblik in gevaar van sterven. Het gaat met ons, als met een vogel in de lucht of met een haasje in het veld, waar de jager op mikt. Zoo onverwacht deze kunnen worden gewond en sterven, zoo plotseling kan ons iets treffen, dat ons uit dit leven weg rukt. Niemand heeft daarover het bestuur dan de Heere alleen en daarom wil Hij, dat wij altoos bedenken, dat ons leven en al onze omstandigheden in Zijne hand zijn. Wij mogen dus niet zeggen, wij zullen dit of dat doen, maar zoo als Jakobus schrijft: Indien de Heere wil en wij leven zoo zullen wij dit of dat doen. Die dat niet doet, roemt in zijn hoogmoed, zegt

Jakobus, dat is, hij spreekt als of hij en niet de Heere regeert en alle zoodanige roem is boos. Daarom zegt moeder altoos : zoo de Heere ons het leven en de gezondheid spaart.

Toen de goede vrouw met spreken op hield, liet zij haar naaiwerk vallen, leunde met de elleboog op tafel, hield hare hand voor 't hoofd en stortte een vloed van tranen.

De kleine Adolf werd hierover verlegen, greep zijne moeder aan en riep met betraande oogen: „Lieve moeder, waarom zijt ge zoo bedroefd?“ „Dat kan ik u nu nog niet zeggen mijn kind“, was het antwoord, „maar zoo de Heere ons 't leven en de gezondheid spaart, zal ik u dat op den eersten Kerstdag vertellen. Dan zult gij ook weten, waarover moeder op dien dag nog altijd droevig is, en toch ook tevens verblijd kan wezen.“

Wij zullen ons nu maar zoo in eens verbeelden, dat die eerste Kerstdag reeds is aangebroken. Wij zien Adolf weer naast zijne moeder zitten. Zij heeft nu geen naaiwerk voor zich, omdat het juist ook Zondag was, en zij uit eerbied voor den dag des Heeren, al haar gewone werk laat rusten. Adolf, die het zich maar niet kon begrijpen, hoe zijne moeder droevig en blijde tegelijk kon zijn, was dan ook recht blijde dat de Kerstavond, waarnaar hij zoo zeer had verlangd, gekomen was en hoorde met groote belangstelling zijne moeder aan, die het volgende vertelde:

De eerste Kerstdag mijn lieve jongen, dus sprak zij, is een dubbele gedenkdag voor uwe moeder.

Nooit breekt de avond van dien dag aan, of moeder ziet jaren terug. Zij denkt dan aan iets heel treurigs maar ook aan iets zeer verblijdens, dat beide op een Kerstavond heeft plaats gehad. Gij waart toen nog heel jong, te jong om er iets van te weten. Gij moogt er zeker niet onbekend mée blijven, te meer, omdat wat toen in ons huis plaats vond, u duidelijk leert, wat

wij vrijdagavond in Gods Woord hebben gelezen : „Gij weet niet wat morgen geschieden zal” en ook : „uw leven is een damp, die door weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt.”

Gij hadt een lief zusje. Het was toen zoo oud als gij nu zijt. Ook zij had zoo gaarne dat vader of ik haar iets uit den Bijbel vertelde. Op Kerstavond bleef zij altijd iets langer dan gewoonlijk op en was recht verheugd, als wij haar de geboorte van Jezus vertelden of iets mededeelden, wat wij uit andere boeken hadden gelezen.

Gij hadt eens moeten zien, hoe aandachtig en eerbiedig dat lieve kind dan zat te luisteren. Geen oog sloeg zij van ons af. Het was aan haar te zien, dat haar kinderhartje reeds belang begon te stellen, in 't geen de Heere in zijn Woord ons openbaart. Werd haar medegedeeld, hoe boos de menschen door de zonde geworden zijn, dan kon men duidelijk aan haar zien, dat zij daardoor pijnlijk werd aangedaan. Hoorde zij, hoe goed de Heere is en hoeveel zorg Hij besteedt om groote zondaars te zaligen, dan blonken hare kleine oogjes van blijdschap. O hoe gaarne hoorde zij van den geloovigen Noach, van den godvruchtigen Abraham, van Izaak en Jakob, van Jozef en Mozes, van Jozua en Elia en van elk verhalen, die ook nog in den tegenwoordigen tijd God vreest. Vooral trokken de voorbeelden van bekeerde kinderen haar zeer sterk aan, en hoorde zij gaarne van het kind van Jerobeham, van Samuel, van Johannes den dooper of van Timotheus. Maar met hoeveel belangstelling zij ook luisterde naar de lotgevallen dergenen die God vreezen, op ééne geschiedenis was zij bijzonder gesteld. Eén persoon trok al haren aandacht. Werd diens Naam genoemd of Zijne daden haar verteld, dan kwam er een glans van vergenoegdheid op haar gelaat. Zij kon van Jezus niet hooren of zij werd met blijdschap vervuld en ging zij dan kort daarna naar bed, dan sloop zij doorgaans in met de bede : „Heere bekeer mij en mijn klein broertje, amen.”

Uw vader en ik verblijdden ons zeer, dat zusje zooveel belang in Gods Woord begon te stellen en zooveel op had met godvruchtige mannen en vrouwen.

Wij hadden goede hoop dat zij als Samuel, reeds in hare kindsche dagen den Heere zou vreezen, vooral omdat zij zoo gevoelig was voor de zonde, en zoo gaarne hoorde van den Heere Jezus. Hoe gelukkig zullen wij zijn, zoo dachten en spraken vader en ik dikwerf, als onze lieve Bertha zoo opgroeit en groot geworden, in de wegen des Heeren leert wandelen. Wij zagen haar al in onze gedachten als een eere des Heeren, als een sieraad voor ons huis; maar dachten niet aan het woord des Heeren: „Gij, die niet weet wat morgen geschieden zal?” Wij spraken toen over Bertha alsof haar leven niet ware als een damp, die voor weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt. Ach, hoe onverwacht werden wij daarvan overtuigd tot onze bittere droefheid!

Het was in het laatst van de maand November, toen zij nog frisch en gezond, met blijdschap sprak over het heerlijke Kerstfeest. Met verlangen zag zij die twee feestdagen tegemoet en rekende elken morgen uit, hoevele nachten zij nog moest slapen voor het Kerstfeest zou zijn. Dan, riep zij, zal ik weer hooren hoe Jezus Christus in de wereld is gekomen, om de zondaren zalig te maken. Dan zal ik weer hooren vertellen van de engelen, die aan de herders verschenen in de velden van Bethlehem om hun de blijde boodschap te verkondigen, van de herders, die zoo verlangend heengingen naar den stal van Bethlehem en wie weet van hoeveel dingen meer, waarvan ik nog nooit heb gehoord. Zelfs in den nacht droomde zij over het Kerstfeest.

Om de waarheid te zeggen, uw vader en ik, wij verlangden niet minder dan uw zusje naar den aangenamen Kerstavond.

Maar hoe geheel anders dan wij ons hadden voorgesteld, viel het op dien volgenden Kerstdag uit. In het begin van Novem-

ber werd de lieve Bertha vrij erg ongesteld door eene gevatte koude. Zij moest eenige dagen het bed houden, maar begon tot onze vreugde langzamerhand iets beter te worden en wij meenden, dat zij weldra geheel zou zijn hersteld. Maar ach, hoe werden wij teleurgesteld. Zij kreeg hare vorige frischheid en vroolijkheid niet weer terug, klaagde gedurig, dat zij zich zoo moede en mat gevoelde en had bijna geen lust iets te doen. In twee zaken nam zij echter in ijver toe, in 't lezen van Gods Woord en in het gebed. Gedurig vond ik haar op hare knietjes en zij bad dan, zonder te weten dat zij beluisterd werd, met aandrang om vergeving der zonde en om een nieuw hart.

Zoo bleef het dagen achtereen zonder dat wij eenige beterschap bemerkten. Wij werden gedurig tusschen hoop en vrees geslingerd, tot op den Zondag voor Kerstfeest. Zij had een zeer onrustigen nacht doorgebracht. Toen zij 's morgens ontwaakte stonden hare oogjes zoo flauw en was haar hoofd zoo brandend, dat wij het ergste begonnen te vreezen. Ook de dokter, die reeds eenige dagen te voren bij haar gehaald was, gaf duidelijk te kennen, dat haar toestand verergerde. Er was, zeide hij, een zware koorts op handen. Den geheelen Zondagmorgen was zij ijlend en toen des namiddags de koorts had opgehouden, was zij zoo zeer verzwakt, dat zij zich nauwelijks kon oprichten.

In onze verlegenheid namen vader en ik gedurig toevlucht tot den Heere, die zoo dikwerf onze gebeden had verhoord. Wij smeekten ernstig om het behoud van haar leven; maar meer nog om hare verzoening met God en hare redding voor de eeuwigheid.

De Heere had echter in zijnen wijzen raad anders over haar leven gedacht, dan wij van Hem begeerden. Hare ziekte nam ondanks alle zorg van den dokter, en in weerwil van ons vurig gebed, nog telkens in hevigheid toe. De koortsen vernieuwden zich iederen dag en de vrees, haar door den dood te moeten verliezen, werd bij ons gedurig grooter. Ook zij zelve scheen niets

anders te verwachten. Als zij vrij van koorts was, sprak zij die gedachte vrij uit. Het was haar echter duidelijk aan te zien, dat zij bang, zeer bang voor sterven was. Hoe meer intusschen hare zwakte toenam en hoe meer de vreeze des doods haar aanviel, hoe sterker zij ook riep tot den Heere, bij wien uitkomsten zijn tegen den dood.

Des Woensdags, toen vader en ik, na den geheelen nacht bij haar te hebben gewaakt, zeer bedroefd aan haar leger stonden, hief zij de oogen tot ons op, riep met zachte stem, „wat ben ik een zondig kind,” zag ons smeekend aan, riep toen op eenigszins luider toon: „bid toch, dat zich de Heere over mij ontferme” en begon bitter te weenen. Ook vader en ik weenden met haar, vielen voor haar bedje op onze knieën en riepen tot den Heere, om ontferming voor het lieve kind.

Toen wij van het gebed waren opgestaan, voelden wij ons zeer verlicht, maar 't scheen of het lieve kind nog meer bezwaard was dan vroeger. De droefheid stond op haar aangezicht te lezen en terwijl zij met gesloten oogen en gevouwen handen daar neder lag, waren hare lipjes gedurig in beweging. Men kon duidelijk zien, dat zij op ons gebed niet steunde, maar zelve riep tot den Heere in de benauwdheid die zij had. Zoo bleef het een paar dagen zonder dat wij iets bizonders aan haar bemerkten, tot op vrijdag laat in den avond. Wij zaten in stille verzuchting tot den Heere voor haar leger. Op eens, nadat zij zoo als wij meenden, een poos vrij rustig had gesluimerd, slaat zij hare oogen op en roept met vrij luide stem:

Denk aan 't Vaderlijk meedoogen
 Heer, waarop ik biddend pleit,
 Milde handen, vriendlijk oogen,
 Zijn bij u van eeuwigheid.
 Sla de zonden nimmer gâ

Die mijn jonkheid heeft bedreven ;
Denk aan mij toch in genâ,
Om uw goedheid eer te geven!

O, hoe was haar aangezicht veranderd sedert dat oogenblik! Hare oogen waren verhelderd, op haar gelaat was een blijde hope te lezen en vroolijk glimlachend zag het lieve kind ons aan.

Vader en ik werden diepgeroerd maar ook innig verblijd. Wij voedden de stille hoop, dat nu hare droefheid in vreugde zou worden veranderd. Die hope werd dan ook tot onze blijdschap bevestigd.

Van die ure af, sprak Bertha gedurig van de goedheid des Heeren, die gekomen is, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. „Hoe veel kwaad ik ook gedaan hebbe,” riep zij dan uit, „bij den Heer is toch vergeving, en hoe boos mijn hart ook zij, Hij is machtig al dat booze weg te nemen en te genezen.”

Van dien avond af was dan ook hare angst verdwenen. Wel sprak zij nog gedurig met hartelijke droefheid over 't geen door haar misdreven was, maar onder haar droef geklag blonk een heimelijk, een vast vertrouwen door, dat de Heere gaarne vergeeft en niet verwijt. Meer en meer werd zij vrijmoedig die hope uit te spreken, tot zij eindelijk, op een toon zoo blij als ik haar nooit had hooren spreken, uitriep: „O lieve vader, lieve moeder, ik geloof vast, dat de Heere Jezus ook mijn Zaligmaker is. Ja, Hij is ook voor mij geboren, Hij heeft ook voor mij geleden en als ik sterf, ga ik naar Hem, die mij kocht met zijn bloed.”

Nu voortaan sprak zij over niemand dan over den Heere Jezus, over niets dan over het groote voorrecht reeds zoo jong naar den Hemel te gaan, en over het onuitsprekelijk geluk, dat zij daar genieten zou. Den geheelen Zaterdag was zij opgetogen van blijdschap en als wij haar dan vroegen: Lieve Bertha, waarover zijt ge toch zoo hartelijk blij? antwoordde zij zonder zich een oog-

blik te bedenken, omdat het morgen Kerstdag, het feest der geboorte van Jezus is, maar nog veel meer, dat ik zeer spoedig bij Hem zijn zal en eeuwig, eeuwig bij Hem zal blijven. Den geheelen volgenden nacht was zij vrij rustig, op Kerstdag sprak zij nog al door over haar blij vooruitzicht en toen de Kerstavond, waarnaar wij reeds weken te voren zoo verlangend hadden uitgezien, daar was, stierf onze lieve Bertha, maar neen, zij verhuisde van deze wereld naar den zaligen Hemel, waar zij nu leeft bij Jezus, dien zij reeds zoo vroeg had gezocht en ook gevonden.

Hier eindigde moeder haar verhaal op den eersten Kerstavond en vroeg Adolf: „kunt gij nu begrijpen lieve jongen, waarom moeder op Kerstavond altijd droevig en toch blijde is?” Adolf was diep getroffen, over hetgeen hij gehoord had en antwoordde niet. Moeder hernam: als gij nu geduld hebt tot morgen avond, zal ik u vertellen, waarover moeder nog meer verblijd is dan dat Adolf vacantie heeft. Adolf ging naar bed, onder den indruk van 't geen hij gehoord had, en met vurig verlangen, dat het spoedig weer avond mocht zijn, om dan nog meer van moeder te hooren.

Toen het tweede Kerstavond was, zat Adolf weer naast moeder en na hem eenige vragen te hebben gedaan, over hetgeen zij hem van Bertha had verteld, vroeg zij: Weet gij nu ook, mijn lieve jongen, waarover moeder, toen gij laatst uit school kwaamt, nog meer was verblijd, dan dat Adolf zoolang te huis kan blijven? Adolf dacht hierover na, noemde verschillende zaken, maar kon het niet raden. Nu hernam moeder: wat mij Vrijdagavond verblijdde en dat mij ook nu en o zoo dikwerf, veel meer verheugt dan alle aardsche dingen, is de allergrootste gebeurtenis die immer plaats kon hebben. Eene gebeurtenis, waarbij alle menschen en kinderen het grootste belang hebben, en waarover ieder en ook gij mijn Adolf, wel het allermeeft verblijd mag zijn. Toen moeder dat zeide, begon Adolf wel te begrijpen wat

zij bedoelde, maar zeide niets, in hope, dat zij 't hem zelve vertellen zou. Moeder bemerkte dit en sprak:

De gebeurtenis, die ik bedoel, mijn kind, is al ruim achttien honderd jaren door millioenen van menschen met blijdschap herdacht, omdat zij voor die allen ten hoogsten zegen werd. Gij zult zeker nu wel beginnen te begrijpen, wat moeder bedoelt, het is de geboorte van den Heere Jezus waaraan wij gisteren en heden gedachten. Reeds kent gij de geschiedenis van die geboorte en weet, dat de moeder van den Heere Jezus, hoewel uit Koning David afkomstig, eene geringe maar godvruchtige maagd was, dat Jezus te Bethlehem in een beestenstal werd geboren en dat in een voederbak zijn eerste leger werd gespreid.

Hoe gering, hoe onaanzienlijk de omstandigheden van die geboorte ook mogen wezen, toch wordt ons al spoedig het groote en hooge gewicht dier gebeurtenis, in de schriften vermeld. Denk maar eens, wat er in den nacht van Jezus geboorte heeft plaats gehad. Nooit is het gebeurd, dat de Heere uit den Hemel liet bekend maken, dat er een kind geboren was, wel dat het zou geboren worden zoo als van Simson, van Samuel en Johannes den dooper. Alleen de geboorte van den Heere Jezus werd door God zelf, en wel op tweeërlei wijze en tweeërlei plaatsen aan Joden en Heidenen, misschien wel in een en den zelfden nacht, bekend gemaakt. In de velden van Bethlehem aan de Herders, die Joden waren, door een engel; in het verre Oosten aan de Wijzen, die heidenen waren, door middel van eene ster. Ware de geboorte van den Heere Jezus nu niet van het allerhoogste belang voor Joden en Heidenen, dan ware de engel niet in Bethlehems velden, en evenmin de ster in het Oosten verschenen en noch de Herders noch de Wijzen, hadden iets van die geboorte gehoord. Ook zou nu nog niemand hebben geweten, dat in dien stal het Kind van Maria was geboren, ware die geboorte niet onder alle volken bekend gemaakt.

Het is evenwel niet genoeg, alleen maar te weten en er aan te

denken, dat Jezus geboren is. De herders bleven niet bij hunne schaapjes, toen zij de blijde boodschap hadden gehoord, maar liepen in alle haast naar den stal van Bethlehem om Jezus te zien. De wijzen trokken op uit het Oosten en kwamen na eene zeer lange en moeielijke reis, eerst te Jeruzalem en daarna te Bethlehem aan, vonden Jezus, aanbaden Hem, en gaven aan Maria goud, wierook en mirre.

Zoo ook mijn lieve Adolf, wordt ons de geboorte van den Heere Jezus bekend gemaakt, opdat wij ons zullen haasten als de herders en zonder moeite te ontzien als de wijzen, om den Heere te zoeken terwijl Hij te vinden is en Hem aan te loopen terwijl Hij nabij is.

Toen de herders het kind hadden gezien, gaf de Heere hun eene zoo groote vrijmoedigheid, dat zij zonder zich voor iemand te ontzien, aan ieder die zij ontmoetten bekend maakten, wat hun van dat Kindeke gezegd was. Ook waren zij zoo verblijd dat zij, toen zij naar hunne schapen wederkeerden, God verheerlijkten en prezen over alles, wat zij gehoord en gezien hadden, dat hun van dat Kindeke gezegd was.

„Over dat alles mijn lieve jongen,” sprak zij na een oogenblik gezwegen te hebben, „is moe zoo blij, dat haar nooit iets kan worden aangeboden, dat haar meer vreugde verschaft.

Er is dan ook geen grooter stof van blijdschap te bedenken, dan dat Jezus in de wereld is gekomen, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Hij kan ook volkomen zaligmaken, Hij alleen, want Hij heeft zonder zonde geleefd, Hij heeft voor de zonde geleden, Hij is in plaats van zondaren gestorven, Hij is opgestaan uit den dooden, ten Hemel gevaren en leeft nu in den Hemel, om voor arme zondaars een oorzaak van eeuwige zaligheid te zijn.

En zou moeder hierover niet blijde zijn? Nu kan de grootste der zondaren, hetzij man, of vrouw of kind, door Hem worden gezaligd. Niemand behoeft te denken, heb ik ook te veel kwaad gedaan? Integendeel, hoe meer een mensch of kind ziet, dat hij

een zondaar is, daarover treurt en zich schaamt voor den Heere, dat aan Hem bekent en daarover verzoening zoekt door Jezus, wordt door Hem zelven verzekerd, dat Hij die niet terugstooten zal. Hij roept ze zelfs tot zich en zegt: „Komt tot Mij die vermoeid en belast zijt, ik zal u ruste geven”.

En als moeder dan denkt, hoevele duizend millioenen menschen reeds door Jezus gezaligd zijn, die nu al in den Hemel bij Hem leven; hoevele duizenden, in alle landen, waar Gods Woord gepredikt wordt, Hem nu nog aanroepen en vergeving door Hem zoeken of reeds hebben gevonden; als moeder dan denkt, hoevele millioenen er in de volgende jaren nog als zondaars zullen leeren bukken voor zijn troon, dan wordt hare blijdschap nog grooter. Niemand toch zal te vergeefs naar Hem zoeken, maar Hij zal zeker van hen gevonden worden. Nooit zal er, zoolang er menschen op aarde leven, een tijd aanbreken, dat er geen aanbidders van Jezus zullen zijn of geen menschen door Hem zullen gezaligd worden; want Jezus heeft gezegd: „Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.”

En wat mij nog meer verblijdt mijn lieve Adolf, dat eenmaal alle menschen en kinderen, die Jezus met God heeft verzoend, samen zullen vereenigd worden, in den Hemel, en dat daaronder ook onze lieve Bertha te tellen is. O wat zal dat een vreugde zijn, zonder zonde bij God te leven en daar niemand te missen, die hier hebben leeren treuren aan Jezus voeten en door Hem zijn zalig gemaakt van hunne zonden. Maar wanneer ook gij mijn lieve Adolf, als Bertha heft leeren treuren, als Bertha hebt leeren zoeken en als Bertha moeder hebt toegeroepen: „nu weet ik, dat Jezus ook mijn Zaligmaker is,” dan zou moeders blijdschap zoo groot zijn, dat zij met Simeon wel zou kunnen uitroepen: „zoo laat gij Heere, uwe dienstmaagd gaan in vrede, want mijne oogen en die van mijne kinderen, hebben uwe zaligheid gezien.”

KERSTVERHALEN

BEWERKT DOOR

H. M. VAN DER VEGT.

1. DE EENIGE REDDER.
2. DE KRACHT VAN GODS WOORD.
. GEBEDSVERHOORING.
4. DE ONVERWACHTTE UITREDDING.

Alle voorzien van geïllustreerd omslag.

H. M. v. d. Vegt. EENE GEDENKWAARDIGE
ONTMOETING.

Met geïllustreerd omslag.

H. M. v. d. Vegt. TER ELFDER URE.

BEKEERINGSGESCHIEDENIS

VAN EEN

76-JARIGEN GRIJSAARD.

